

denne Sag er saa talende som nogen af de andre, i en vis Forstand endnu mere talende. Sammenhængen med den er jo denne, at ved Skrivelse af 31. Januar d. A. meddeler den højtærede Trafikminister Folketingets Finansudvalg, at der er indkommet et Andragende fra Syd-Lollands Fiskeriforening og Rødby Kommune om Tilskud af Statskassen til Anlæg af en Fiskerihavn ved Syltholm. Nu vil jeg forudskikke dette, at det Aktstykke, jeg her citerer, Nr. 184 i Bilagene til Liste over Ændringsforslagene til tredje Behandling af Finansloven, saa vidt jeg da har kunnet finde ud, er den eneste Motivering, der leveres for dette Forslag. Det hedder deri, at man andrager om Tilskud af Statskassen til Anlæg af en Fiskerihavn ved Syltholm, og saa motiveres dette ganske kortelig. Til Støtte for dette Andragende anføres nogle enkelte ret løse Udtalelser. Der føjes til, at Projektet er tiltraadt af Vandbygningsinspektøren, — skal formentlig være Vandbygningsdirektøren, — og er anslaaet til at ville medføre en Udgift af i alt 460,000 Kr. —; det er i Forvejen sagt, at der paa Fiskeriforeningens Foranstaltning er udarbejdet et Projekt, ifølge hvilket man altsaa er kommen til dette Resultat. Altsaa, en Sag, der er saa kummerlig oplyst, bliver forelagt den 31. Januar, og der bliver kun tilføjet følgende yderligere Oplysning for at bevæge Folketinget til at gennemføre denne Sag, — det er altsaa den Overtalelse, som Ministeren bruger overfor Folketinget for at gennemføre Sagen, saalydende: „Under Hensyn til, at Havnen maa antages at kunne faa stor Betydning som Eksporthavn for Fiskeriet og tillige blive en søgt Koffardi- og Nødhavn“, noget, som der aldeles ikke har været Tale om i Forvejen, og som Andragendet slet ikke er gaaet ud paa. Ministeriet oplyser altsaa ikke, hvor det har dette fra, hvorledes det er kommet til den Kundskab, hvorfra det har faaet den Anskuelse. Paa dette Grundlag bevæger man virkelig Folketinget til at bevilge 230,000 Kr., deraf 25,000 paa dette Aars Finanslov. — Og saa føjer man endda til en Anmærkning paa Finansloven, lydende paa, at „Ministeren for offentlige Arbejder beyndiges til i Anledning af ovennævnte Anlæg at erhverve et ca. 120 Tdr. Land stort Areal ved den paagældende Kyststrækning i Overensstemmelse med Reglerne i Forordning af 5. Marts 1845.“ Det er af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) langt bedre, end jeg kan gøre det, paapeget, hvorlunde denne

af mig citerede Anmærkning absolut er grundlovstridig, idet det ikke paa nogen Maade kan siges, at den er i Overensstemmelse med Grundlovens Bydende om, at ingen kan tiltvinges at afstaa sin Ejendom, uden at Almenvellet kræver det. Jeg skal derfor ikke indlade mig dybere herpaa, men slutte denne Sags Omtale med indtrængende at opfordre det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds til at tage sin bygdepolitiske Kærlighed til dette Forslag fangen og hjælpe med til, at dette Forslag, i alt Fald for Anmærkningens Vedkommende, gaar ud af Finansloven. Det ærede Medlem har jo, som jeg udtalte før, den Anskuelse, at det, der var udtalt af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds med Hensyn til det grundlovstridige i Forslaget, er rigtigt. Jeg tænker derfor ikke, at han vil kunne nægte at gaa ind paa ogsaa at faa denne Bestemmelse forandret.

Jeg bad om Ordet for tillige at udtale mig om to andre for Resten ganske ligeartede Tilfælde af Bevillinger, som ere søgte i sidste Øjeblik, som ere overmaade fattigt motiverede overfor Rigsdagen, og hvorom altsaa Landstinget i dette Øjeblik kun har den meget tarvelige Oplysning, der foreligger i Ministeriets Skrivelser til Folketingets Finansudvalg. Disse to Tilfælde ere Gennemskæringen af Holmslands Klit ved „Hvide Sande“ og Bevillingen til en Fiskerihavn ved Sæby. Begge ere ens stillede i den Henseende, at de ere komne i sidste Øjeblik til Folketingets Finansudvalg, ligesom deri, at de ere meget lidet oplyste. Det første af disse Projekter er Gennemskæringen af Holmslands Klit. Det har det særegne ved sig, at det paa en højst uheldig Maade søger at afgøre et Spørgsmaal, der har været under Debat i snart 100 Aar, som har været meget omstridt i de sidste 50 Aar, og hvorom der nu syntes at være opnaaet Enighed om, at der i Virkeligheden slet intet burde udføres, i alle Tilfælde ikke paa Grundlag af en Trang, som man hidtil havde troet, at der var til at faa noget udført. Det oprindelige i Sagen er det, at man allerede for 100 Aar siden havde Ønske om at gennemskære Holmslands Klit for at kunne frit besejle Ringkøbing Fjord, men efterhaanden som Skibsfarten døde hen —, fordi den slet ikke kunde komme ind paa Ringkøbing Fjord med nogen Sikkerhed — og efterhaanden som man fik andre Transportmidler, særlig Jernbanerne, til at erstatte det, som Skibsfarten havde udrettet, følte man ikke længere Trang til Gennem-